

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **H. A. M. M.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2019, č. j. CPR-40327-2/ČJ-2018-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2019, č. j. 4 A 62/2019 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 5. 11. 2018, č. j. KRPA-416427-19/ČJ-2018-000022, uložilo žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 roky a dobu k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným usnesením podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

[4] Městský soud dospěl k závěru, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a jelikož byla podána poslední den lhůty podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nemohl dát žalobci prostor k jejímu doplnění; tak lze totiž učinit podle § 71 odst. 2 s. ř. s. pouze ve lhůtě pro podání žaloby.

III.

[5] Proti usnesení městského soudu (dále jen „napadené usnesení“) nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel má především za to, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož „nepřehlednost v řízeních vedených správním orgánem ve věcech žádostí stěžovatele o dlouhodobé pobyty v rozmezí let 2013 až 2016 a délka a prolínání jednotlivých meritorních rozhodnutí způsobilo nedostatečné zjištění skutečného stavu věci.“ Stěžovatel proto následně v kasační stížnosti popisuje důvody, které jej vedly k tomu, aby i poté, co mu byla uložena povinnost opustit území rozhodnutím ze dne 16. 5. 2017, č. j. KRPA-149551-17/ČJ-2017-000022, setrval na území České republiky (vysoké nedoplatky vzniklé v souvislosti s podnikáním ve společnosti P., s tím související žádost o vydání zaměstnanecké karty a její dlouhotrvající vyřizování). Stěžovatel v souvislosti s tím zdůrazňuje, že v případě návratu do země původu nebude schopen svým závazkům dostát. Připomněl také, že žalované poskytl ve správním řízení veškerou součinnost a plnil povinnosti jemu stanovené; na území České republiky se přitom nikdy nedopustil trestné činnosti. Stěžovatel nakonec v kasační stížnosti namítá i to, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně nezabývala otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

IV.

[7] Žalovaná ve vyjádření ze dne 15. 1. 2020 k obsahu kasační stížnosti uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, který nehodlá komentovat. Odkázala přitom na shromážděný spisový materiál.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud na úvod zdůrazňuje, že kasační stížnost proti usnesení městského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, lze podat výlučně z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedené ustanovení totiž konzumuje důvody kasační stížnosti jinak podřaditelné i pod § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v takovém případě hodnotí pouze to, zda městský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí návrhu, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se věci samé (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 As 44/2008 - 80, či ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 As 47/2016 - 39).

pokračování

[11] Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v nynější věci je tudíž výlučně otázka, zda městský soud nepochybil, odmítl-li žalobu stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. z důvodu, že neobsahovala alespoň jeden projednatelný žalobní bod, z něhož musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů je dovozována nezákonnost nebo nicotnost napadeného rozhodnutí (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Sám stěžovatel přitom v kasační stížnosti uvedený závěr městského soudu nikterak nezpochybnuje.

[12] Ze soudního řádu správního vyplývá, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s. Pod písmenem d) v naposledy uvedeném ustanovení je jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Význam co nejpresnější formulace žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů, o něž se zde nejedná) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce tvrdí. Soud tak není povinen, ale ani oprávněn, tyto důvody za účastníka řízení domýšlet či doplňovat.

[13] Otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, podle něhož „*[U]čtení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*“

[14] Na tyto závěry navázal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, v němž uvedl, že je nutné „*za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrušších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě pro podání žaloby obsahovat žalobní bod (body) alespoň ve shora vymezené míře konkrétnosti, vznikne vždy krajskému soudu procesní povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána.*“

[15] K problematice žalobních bodů jako jedné z náležitostí žaloby se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyjádřil také v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, v němž dospěl k závěru, že „*[...] uplatnění alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu nepředstavuje podmínku řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale zvláštní náležitost žaloby proti rozhodnutí správního*

orgánu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Absence takovéto náležitosti se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s., soud pro odstranění této vady stanoví lhůtu odpovídající zbývajícím částem lhůty pro podání žaloby. Soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas. Neuplatní-li žalobce ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), soud žalobu odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s.“

[16] V právě posuzovaném případě postupoval městský soud zcela v souladu s právní úpravou a s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ze správního spisu je zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 27. 9. 2019 (to ostatně sám stěžovatel uvádí i v žalobě). Ze spisu městského soudu dále vyplývá, že stěžovatel toto rozhodnutí napadl žalobou doručenu do datové schránky městského soudu dne 7. 10. 2019. Žalobu tedy podal ve stanovené 10-ti denní lhůtě od doručení napadeného rozhodnutí podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců; konkrétně v poslední den této lhůty v 18:58 hod. Nejvyšší správní soud přisvědčuje závěru městského soudu, že žaloba neobsahovala žádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a citované judikatury kasačního soudu. Jak již výše uvedeno, líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, musí se jednat o jasně individualizovaný a od ostatních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Takový však stěžovatelova žaloba neobsahovala. Ze shora podaného také vyplývá, že pokud žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, lze jej doplnit ve lhůtě pro podání žaloby. Absenci této náležitosti odstraňuje soud postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a k odstranění této vady stanoví lhůtu odpovídající zbývajícím částem lhůty pro podání žaloby. Je přitom povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas.

[17] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již také vyjádřil, že soud nemá povinnost vyzývat žalobce k doplnění žalobních bodů za situace, kdy je zřejmé, že do konce lhůty k podání žaloby není soud objektivně schopen výzvu vyhotovit a doručit a žalobce žalobní body doplnit. Pokud by tedy u soudu byla v poslední den lhůty podána žaloba, která by v tento den také skončila, pak by z technických a administrativních důvodů nebylo možné, aby soud ještě v ten den vyhotovil a odeslal žalobci výzvu k doplnění žalobních bodů a žalobce na ni stihl ještě ten den reagovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2016, č. j. 4 Azs 285/2015 - 24).

[18] V nynější věci stěžovatel podal žalobu u městského soudu v poslední den lhůty večer v 18:58 hod. Je tedy zcela zřejmé, že nebylo v možnostech městského soudu stěžovatele tentýž den vyzvat, aby chybějící náležitost žaloby (alespoň jeden projednatelný žalobní bod) ve zbývajícím čase, tj. do 24:00 hod. téhož dne, odstranil. Městský soud tedy nepochybil, nevyzýval-li žalobce k doplnění žaloby o náležitost podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a odmítl-li žalobu podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

VI.

[19] Kasační stížnost není pro právě uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto

pokračování

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu